

רחל מרחלת על כל העולם

נישואין על גל אחד

אתי פיארשטיין ויצחק ליבני
חתימה לסיפור ארוך

אם אחרי הנישואין האלה יחולו שינויים בלוח המישרים, קשה להתנבא. מה שבטוח זה שיצחק ואתי משרדים מלכתחילה על אותו גל.

כמה שנים יכול האיש המופקד על החינוך שלנו באמצעות רשות השידור להמשיך ולהתלבט בין נישואין לבין ידידות? ואכן, לאחר שנים של כן-לא-כן-לא, התבררתי שבוע ממקור ראשון שיצחק ליבני, מנכ"ל רשות השידור, החליט לשאת לאשה, במזל-טוב, את ידידתו הנאוהה, עורכת-הדין אסתר ("אתי") פיארשטיין.

כטסיה-נישואין ייערך ב-24 בחודש זה, בבית הוריה של אתי אשר בפתח-תיקוה, ואני כבר יכולה להבטיח לכם שזה אולי לא הולך להיות פסטיבל, אבל מצד שני זה גם לא יהיה המאורע הכי קטן בעולם. כי אחרי הכל, לליבני חוג מכרים נרחב ביותר מחוגי הצבא, הפוליטיקאים ועולם התקשורת.

הרומן בין השניים החל לפני חמש שנים. ליבני, שהיה אז גרוש טרי מנישואיו למשוררת דליה רביקוביץ וניהן כמפקד גלי צה"ל, הכיר בבית ידידים את אתי, שהיתה אז סטודנטית למישפטים. האהבה בין השניים התלקחה וליבני, שניפלט לשוק הרווקים המבוקשים, נתגלה כמחזור נמרץ.

בינתיים סיימה אתי את חוק לימודיה באוניברסיטה, וקיבלה תואר עורכת-דין. יצחק, מצידו, התקדם גם הוא בחיים והתמנה מנכ"ל רשות השידור. אתי לא הסתפקה בכך שהחואר היה כבר מוגה בכיסה, וממשיכה כיום בלימודי פילוסופיה, מה שמבטיח לליבני הפעלתן חיים מרתקים בחברתה של יועצת מישפטית ופילוסופית כאחד.

אחרי הנישואין — שייערכו, אגב, עלידי הרב ישראל לאו — יעברו השניים להתגורר בוילה היפה של יצחק, שברמת-חן. על ירח-דבש הם כנראה יותרו, מפאת עיסוקי של הבעל, אבל הם במילא כבר חמש שנים ביחד. מכל מקום, חופשה קצרצרה של הווג אני כן מבטיחה לכם.

למי יש שידוך לייגאל דיין?

מובן שאייאפשר היה בלי זה. מייד אחרי שערך לייגאל דיין את הופעת-הבתולין שלו על המסך הפוליטי, גילו לפתע הכל שיש לו כאריזמה. למרות הקרחת, השפם והגיל (59), היו כאלה שהחליטו שהוא "דווקא גבר מושך" ולגלות לפתע מישוה זה, מבלי לערוך לו מייד מסע-שידוכין. זה קצת יותר מדי בשביל נשות-החברה הישראליות. עמדו, חיפשו ומצאו שם: נימה שרובר.

לפי חוק ההסתברות, השידוך הזה צריך היה לצאת לפועל, אפילו בלי המחשבים של מישרידי-השידוכין המודרניים. דיין התי אלמן מאשתו ברמלה לפני חודשים אחי דים, וכמה שבועות קודם-לכן התאלמנה גיטה שרובר מבעלה מילר, אחד מעשירי ירושלים ובעל הווילה הכי מפוארת בבירה.

ביתו של דיין בשכונת רחביה בירושלים אינו רחוק מן הבית המפורסם, בית שרובר בטלביה, ובהליכה איטית אפשר אפילו להגיע מזה אל זה תוך 10 דקות בלבד.

הידידות בין הידינים לבין השרובריים היתה אמיצה למדי, בתקופה שבה היו כר מלה זמיסל בחיים. בעוד דיין המדען היה מיעורה בחיי-התרבות של ירושלים, בגלל עיסוקיו ומיקצועו, היה שרובר מעורה ב-חיי-התרבות של העיר בכות אוספי-האמ-נות הגדולים שהיו ברשותו, ותודות ל-תרומותיו הרבות. בין השאר היה זה שרובר שתרום את הכסף להקמת תיאטרון ירושלים, אם כי סירב לעצת ראש-העיר, פרי קור, לקרוא את התיאטרון על שמו: תיאטרון שרובר.

אך הנימוק המשכנע ביותר, שהיה ל-אותם שהמציאו את הרומן, היה הטבח הסיני של גיטה. בוויילת שרובר מגישים באופן קבוע אוכל סיני, שאותו מכין טבח סיני צמוד שהובא במיוחד מהונג-קונג. דיין ידוע כאחד החסידים הגדולים של הארוחות הסיניות, עוד קודם שאלה הפכו אופנה בארץ.

אבל למרות כל הנימוקים הטובים בעד, יש לדיין נימוק מוחץ נגד. "אני שמעתי על מה שמספרים", אמר לי בשיחת-טלפון מ-בית-הקיץ שלו במיכמרות, "אבל את יודעת, אני לא חושב להתחתן לפי מה שאומרות השמועות ולפי מה שכתבו ב-עיתונים. אני מכיר את גיטה, אבל מעולם לא עלה על דעתי להינשא לה. התגובה

אבות חיללו בחליל

ובנים ייצרו נעליים

נעליים? אה, אודי שירת בצה"ל כשל"ת-ניק, בקיבוץ גונן, ושם הכיר את אניצ'קה, פצצה דנית שחומת-עור ותכולת-רעין ש-החלה למעשה את הרומן שלה עם מדינת ישראל כמתנדבת בקיבוץ בית-אלפא. חברת הקיבוץ, אסתי אשכול, שהיא לא פחות יפה ממנה, הכירה לה את אודי, שהיה אז הייל צעיר, ובין השניים פרחה לה אהבה ממבט ראשון.

אניצ'קה הספיקה לחזור לדנמרק, אבל כבר אחרי זמן קצר שבה לקיבוץ ולזרועות תי האהבות של אודי, עד שלא היה עוד מנוס מלהגיע להחלטה על נישואין. אחרי שאודי השתחרר נסעו השניים לדנמרק — שם, אגב, מפותחת מאד תעשיית העור לפריקים — ואודי השתקק לרכוש ל-אניצ'קה שלו תיק-עור גדול. תקציב לא היה לו, או הוא עבד בתור פועל-ניקיון וחטך פרוטה לפרוטה, עד שהיה לו די כסף לקנות יריעת-עור, ולהתקין לה במר-ידייו תיק גדול, בדיוק כזה שבו חשקה נפשה, רק תראו איך הצעירים האלה יודי-עים לאהוב.

מן הון להון, העניין הזה עם העור מצא חן בעיניו, והוא החל מסתובב בחוגי ה-סנדלרים, על-מנת ללמוד מהם את רוי המיקצוע. וכך, אחרי שהם כבר שאלו כל מה שרצו לדעת על העור ועוד לא ידעו, הם חזרו ארצה, התיישבו בירושלים והחלו עובדים במרץ רב על ייצור תיקים ונעליים יוצאי-דופן.

והמעריך הגדול ביותר של עבודותיהם הוא דווקא אילקה, אבא של אודי, שמת פאר בתוצרת של הבן: "עבודת-יד מההת-חלה ועד הסוף". "העבודה שלנו היא אי-רגל לאורך כל הדרך", מתנאה אודי, "כל מה שקבלת אצלי טיפול אישי, לא מס-חארה".

האם אפשר היום להתפרנס מייצור נעליים? מסתבר שכן. "אנחנו לא מוכרים הרבה, אבל זה מספיק לנו כדי לחיות באושר, ולחטוך לטיול גדול סביב העולם". אם כבר פריקי, אז עד הסוף.

את אילקה רווה, אחד הזמרים הישראליים האמיתיים שעוד נשארו לנו, אתם דואי מכירים, או משירתו או מנגינת-החליל הנפלאה שלו. אבל אתם עוד לא מכירים את דור ההמשך של אילקה ואשתו, אבי-בה, וכדאי שתכירו.

כי לאילקה ואביבה יש בן בכור בשם אודי, בן 23, הנשוי באושר ליפהפיה

אניצ'קה ואודי רווה
מזריעור לפריקים

דנית אמיתית בשם אניצ'קה. והשניים האלה, הם הם המעצבים כיום את אופנת הנעליים והתיקים בארץ. "לא האופנה של ה-ז'ורנלים, חלילה, אלא האופנה של הפרי-קים", הסביר לי אודי, והאמינו לי, האופ-נה הזאת היא תעשייה ענקית, כי המראה הפריקי עדיין מבודה גם לאלה שהם לא בדיוק פריקים.

ואיך מגיע בן למישפחת רווה לייצור

היחידה שלי היא להדום". נראה שהראשונה סיפרה את הסיפור על הנישואין היתה מקור מידע חשוב ומ-הימן: אשת ראש-המשלה, לאה רבין. באחת ממסיבות פסטיבל רבין סיפרה לאה כי היא שמעה זאת מידידתה הטובה ביר-תר, גיטה שרובר, כשניסיתי לשאול את גיטה מה בדיוק היא סיפרה ללאה רבין. התברר לי שגיטה נמצאת כבר חודשיים תמימים בחו"ל, ומתכוונת להישאר שם עוד חודשיים לפחות, כך שלא היה לה מתי לספר את זה ללאה. אבל דבר אחד כן הצלחתי לדלות מגיטה, עוד לפני ש-נסעה: היא ולאה רבין כבר הרבה זמן לא חברות טובות. הן אפילו לא מדברות זו עם זו.

נה מזה — כלומר לא מהשמועות, אלא מזה שהוא לא חי טוב עם אשתו. אולם אצלם, בניגוד לזוגות אחרים, גילה לי יואל, גם היא נהנית מזה. ושוב — לא מהשמועות. "פעם לא באתי הביתה כל הלילה", הת-ודה לפני שר. "כשבאתי, שאלה אותי למה לא באתי לישון, פשוט ענית לי שלא הייתי עייף, ולא עשינו מזה עניין". גם זאת שיטה. בעצם, מי קבע שגם אם הבן-אדם לא עייף, חובה עליו לחזור הביתה ולישון עם אשתו? אפשר לחשוב שזאת אכזימה או משהו.

את יואל פגשתי בשבוע בחברת אשתו האמריקאית, והאמינו לי, שהשניים ניראו לי במצבי-יחסים תקין בהחלט. באותו ערב הם גם חגגו את יומולדתה של ג'וים ב-ארוחה סינית, וגם במיסעדה ליוותה את הארוחה תקרית משעשעת. בעודם אוכלים נכנסה למיסעדה צלמת והחלה מצלמת את הנוכחים, כדרכם של צלמים, עד שאחד הסועדים במקום ביקש ממנה להפסיק לצ-לם אנשים ללא רשותם. כשניגשה הצלמת אל יואל וביקשה רשות לצלם אותו, השיב לה בקול-הבס שלו, להפתעת כל הנוכחים: "הערב את יכולה לצלם אותי — אני נמצא כאן עם אשתי".

יואל, שחזר רק לפני זמן קצר מסיבוב-הופעות בברזיל, סיפר לי שאנשי הקהילה היהודית בברזיל-הז'ורניו ניסו ללא-הרף-לחזן אותו עם צעירה מקומית, אך הוא העמיד להם תנאי. הוא אמר שהוא יהיה מוכן להתחתן רק עם חתיכה מולאסית, הדוברת אידיש. אחרי ההצלחתו למצוא בשבילו אחת כזאת, התחיל לדבר איתה וגילה, להפתעתו, שהיא ישראלית. בשנה הבאה, כך הבטיח כבר לאשתו, תניגית, יקח אותה יחד איתו לסיבוב-ההופעות הבא בברזיל.

יואל שר אאושר

המשעשעים ביותר בארץ הפסנתרן יואל שר. ואם תהי בבקשה: אפילו ה-לחן, על פירודו מאשתו, לנטרלו משעשעו.

חלוטין, בכלל לא מכחיש חיו כליכך טוב עם ששהו דווקא נה-

